

napsal Vorian Direnni

sem šest set jedenáct let stár. Za celý život jsem nezplodil žádné potomky, mám však mnoho neteří a synovců i bratranců a sestřenic. Ti všichni vyrůstali na příbězích a pověstech tradovaných v našem starodávném, proslulém a někdy i obávaném klanu - klanu Direnniových. Málokterá jiná rodina Tamrielu se může pyšnit tolika známými jmény jako my, málokterá má moc nad životy tolika smrtelníků. O našich válečnících a králích se píší legendy a o jejich věhlasu a velkoleposti svědčí mimo jiné i to, že určitě i vy jste se toho o nich hodně naposlouchali.

Já osobně jsem nikdy nepozdvihl meč ani jsem nesepsal jediný zákon. Následuji méně známou, ale o to důležitější tradici rodu Direnniových: cestu magického učení. Můj životopis by sice nevydal na žádné strhující povídání - byť mé neteře, synovci, bratraci i sestřenice mě neustále pobízejí, abych jim líčil historky o životě v divokém druhém věku Tamrielu - mám však několik předků, jejichž příběhy stojí za zmínku. Přestože na jejich jména si dnes už málem nikdo nevzpomíná, tito mí příbuzní ovlivnili chod dějin možná stejně zásadně jako mnozí z mých lépe známých předků.

Možná už jste slyšeli o Lysandovi, králi Daggerfallu, který ve válce přemohl své odvěké nepřátele ze Strážna - méně už se ví, že za úspěch vděčí z velké části své dvorní čarodějce Medoře Direnniové. Její děd byl Jovron Direnni, jenž sloužil jako bojový mág na dvoře dunmerské císařovny Katarie a pomáhal jí nastolit mír v neklidných časech Tamrielu. Jeho praděd Pelladil Direnni sehrál obdobnou roli dříve za časů prvního potentátství, a navíc prosadil cechovní zákon, bez něhož by tato uskupení profesionálů nemohla nikdy vzniknout. Jeho vzdáleným předkem byla čarodějnice Raven Direnniová, jež spolu se svými známějšími bratraci Aidenem a Ryainem svrhla tyrana, který se zmocnil trůnu dávné Alessijské říše. Proslýchá se, že ještě dávno před vznikem psijického řádu z Artaea objevila způsob, jak spoutat duši do drahého kamene a její moc pak vložit do rozličných zbraní a zbrojí.

Dnes bych vám však chtěl vypovědět příběh ještě staršího a ještě vzdálenějšího prapředka Raven.

Asliel Direnni žil v dobách, kdy náš klan byl ještě mladý a neznámý. Bydlel v malé vesničce Tyrigelu na březích řeky Caomu, které se tehdy ještě říkalo Diren - odtud pochází jméno našeho rodu. Stejně jako všichni tehdejší obyvatelé Letního ostrova, i on byl prostým rolníkem. Ale zatímco ostatní pěstovali vždy jen tolik, aby uživili svou nejbližší rodinu, v rodu Direnniových drželi pospolu i vzdálení příbuzní. Rozhodovali jako jedna velká skupina, kde bude vhodné vysázet pšenici, kde vinnou révu, kde se vysadí jabloňový sad či kde se zřídí úly. Optimálně využili své zdroje a díky tomu měli vždy lepší výnosy než malá rodinná hospodářství.

Asliel vlastnil kamenitou a písčitou kyselou půdu, která byla neúrodná a na níž se nedaly pěstovat běžné plodiny - dobře se na ní ale uchytily drobné byliny. Spíše shodou okolností než vlastní volbou se tak Asliel stal zkušeným bylinkářem. Většina rostlin z jeho polí sloužila pochopitelně jako koření v kuchyni, nicméně jak sami jistě dobře víte, snad každá bylina má alespoň nějaký magický potenciál.

Už v těchto dobách existovaly čarodějnice, a proto by bylo směšné snažit se tu předestřít, že snad Asliel Direnni vynalezl alchymii. Kdepak. Jeho přínos, za nějž mu můžeme být dodnes vděční, byl, že alchymii popsal jazykem vědy.

Ve vesničce Tyrigelu nesídlila ani jedna čarodějnice a do vzniku prvního cechu mágů zbývalo ještě pár tisíc let. Lidé si proto chodili pro mastičky a léčiva k Aslielovi. Asliel sám od sebe vynalezl například přesný postup, jak s použitím černého lišejníku a rutěnce namíchat protijed na rozličné jedy nebo jak z rozdrčených vrbových tobolek a dusilky uvařit odvar na léčení nemocí.

Záludná nemoc nebo neúmyslná otrava byly v těch klidných časech asi tak největší hrozbou, s jakou se běžný obyvatel Tyrigelu mohl setkat. Ano, je pravda, že v divočině číhaly větší nebezpečnosti - trollové, chiméry, sem tam nějaký ten zlovorný skřítek nebo bludička - ovšem i ti nejmladší a nejpošetilejší altmerové věděli, jak se jim vyhýbat. Přesto si za svůj život musel Asliel poradit s několika nevídanými problémy.

Vypráví se o něm spousta historek, a ne každá bude pravdivá. Budu-li vybírat z těch důvěryhodnějších, zaujalo mě povídání o tom, jak k Asielovi jednou přinesli jeho mladičkou neteř, již sužovala neznámá choroba. Ať jí podával jakýkoliv lék, s každým ránem byla slabší a slabší. Když jí nakonec dal napít jakéhosi hořkého nápoje, příštího rána nalezl všude kolem postele popel. Ukázalo se, že dívku po nocích vysával upír - Asiel změnil její krev v jed a upíra zabil, aniž by přitom ublížil jí samotné.

Škoda jen, že recept na tento nápoj se ztratil v hlubinách dějin!

Už jen tento příběh by postačil k tomu, aby se Asiel zapsal jako drobná, přesto však významná postava do kronik raného Letního ostrova. V té době však připlul proti proudu řeky Direny barbarský kmen Locvarovců a usmyslel si, že vyplení Tyrigel. Jelikož Direnniové byli prostí rolníci, a nikoliv válečníci, nezbylo jim než před Locvarovci uprchnout a smutně přihlížet, jak jim barbaři kradou úrodu. To se opakovalo mnohokrát.

Asiel, který už nějaký čas experimentoval s upířím prachem, navrhl svým bratrancům a sestřenicím plán. Jakmile pak Locvarovci připluli příště, byl svolán poplach a v Asielově laboratoři se sešli nejsilnější muži i ženy z celé rodiny. Když barbaři dorazili do vesnice, našli všechna pole opuštěná a předpokládali, že vesničané prchli jako už mnohokrát předtím. Sotva však začali nakládat kořist na loď, zaútočili na ně jacísi neviditelní nepřátelé. Barbaři propadli přesvědčení, že na Direnniovic polnostech straší, a vzali nohy na ramena.

Jejich chamtivost však byla silnější než strach, a tak se o nájezd pokusili ještě několikrát. Pokaždé je přitom přepadli útočníci, kteří nebyli okem vidět. Locvarové byli sice barbaři, nebyli však hloupí a rychle si spočítali, co se to ve vesnici asi tak děje. Že by zde doopravdy strašilo, to bylo vyloučeno - dobře přece viděli, že pole jsou obhospodařovaná, úroda že je sklizena v sýpkách a dobytek že nejeví známky strachu. Rozhodli se tedy, že vyšlou zvěda, aby vesnici pozoroval a přišel záhadě na kloub.

Zvěd zanedlouho poslal Locvarovcům zprávu, že na Direnniových polnostech pracují obyčejní, normálně viditelní altmerové z masa a kostí. Barbaři se tedy opět připravili po řece a zvěd sledoval, jak děti a starci utíkají do lesů, zatímco všichni zdraví a silní rolníci i jejich manželky se scházejí v Asielově laboratoři. Viděl, jak zašli dovnitř, ale vyjít ven už nikoho neviděl.

Nájezd proběhl jako obvykle: Locvarovci byli zahnáni neviditelnými bojovníky. Tentokrát jim však zvěd pověděl o laboratoři.

Následující noci se Locvarovci pod rouškou tmy připlížili k Asielově domu a alchymistu unesli, aniž by přitom vzbudili zbytek Direnniovic rodiny. Náčelník Locvarů si spočítal, že bez alchymisty se rolníci nebudou moci zneviditelnit, a uvažoval, že by zavelel k okamžitému útoku na vesnici. Jelikož však byl pomstychtivý a chtěl vesničany potrestat za to, že jej tak pokořili, v jeho hlavě se zrodil důmyslný plán. Co kdyby se karty otočily? Co kdyby Direnniové, kteří vždy viděli barbary přicházet, tentokrát neviděli nic? Jaké by to bylo úžasné krveprolití, kdyby vesničané nedostali příležitost utéct!

Zvěd náčelníkovi vysvětlil, že hlavní přísada, kterou Asiel použil při míchání nápoje neviditelnosti, byl upíř prach. Nevěděl však, co byla přísada doplňující - viděl jenom to, jak Asiel do upířního prachu přimíchává jakýsi světélkující prášek. Asiel sám pochopitelně odmítal Locvarovcům cokoli prozradit. Barbaři však mistrně ovládali taje mučení a věděli, že je jen otázkou času, než alchymista promluví, nebo zemře.

Teprve po několika hodinách mučení se Asiel podvolil, že barbarům prozradí tajemství světélkujícího prášku. Nevěděl, jak se jmenuje správně, ale sám mu říkal "zářivý prach" - šlo prý o ostatky zemřelé bludičky. Ještě dodal, že jestli chtějí zneviditelnit celý kmen, budou si prachu muset obstarat značné množství.

Locvarovci rozhořčeně brblali - nejenže museli najít upíra, zabít jej a posbírat jeho prach, ale navíc museli pobít i několik bludiček a dostat prach i z nich. Trvalo jim to několik dní, ale nakonec přece jen získali všechny přísady, které si alchymista žádal. Náčelník nebyl zas tak beznadějný imbecil, a tak přikázal Asielovi, ať lektvar ochutná jako první. Asiel učinil, jak mu bylo přikázáno, a skutečně za chvíli zprůhledněl a zmizel. Spokojený náčelník si poručil větší dávku lektvaru. Nikdo si patrně nevšiml, že zatímco alchymista pracoval, uždíboval a polykal kousky černého lišejníku a routence.

Když byl lektvar připraven, Locvarovci se ho všichni poctivě napili. Za malý okamžik - ale dost dlouhý na to, aby pocítili muka - byli všichni mrtví.

Do lektvaru neviditelnosti totiž zářivý prach bludiček nepatří - ve skutečnosti se jako doplňková přísada používá červenobíl, jedna z nejběžnějších květin Tamrielu, která pochopitelně nesvětélkuje. Zvěd, který pozoroval Asliela v jeho laboratoři, patrně neviděl nic jiného než prosté mihotavé světlo svíce. Když barbaři na mučidlech pobízeli Asliela, aby jim prozradil tajemství světélkujícího prášku, vzpomněl si alchymista, že kdysi zkušebně smíchal upíří prach s prachem bludičky a vytvořil tím mocný jed. Až se pak se Locvarovci vypravili na lov bludiček, byla hračka pokradmu si v jejich táboře natrhat trochu červenobílu, přimíchat ho do směsi upířího prášku a zářivého prachu a vytvořit tak jed, který zároveň poskytoval neviditelnost. Pak už stačilo jenom nepovšimnutě sníst protijed a podat jedovatý lektvar barbarům.

Když teď byli všichni Locvarovci mrtví, nebyl nikdo, kdo by plnil Direnniovým polnosti. Jelikož náš rod neměl žádné další nepřátele, s každým rokem čím dál tím více prosperoval a bohatl. O mnoho generací později odplul z Letního ostrova a započal památnou pouť po tamrielském kontinentě. Asliel Direnni byl pro své znamenité alchymistické nadání pozván do Artaea, kde se stal členem Psijického řádu. Nikdo dnes neví, za které ze známých alchymistických receptur vděčíme jemu, můžeme si však být jisti, že nebyť jeho, věda ani alchymie, tak jak je známe dnes, by neexistovaly.

To je však dávná minulost. Aslielovy objevy, stejně jako úspěchy celého rodu Direnniových napříč historií, stejně jako mé skromné poznatky, jsou pouhým předstupínkem k zázračným objevům, které přijdou v budoucnosti. Přál bych si, abych se jich mohl dožít, ale ke spokojenosti mi bude stačit i to, že se mohu s dětmi rodu Direnniových i celého Tamrielu podělit o některé důležité postřehy z dějin.

Skryrim.4fan.cz